

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce **A. H.**, proti žalovanému **Městskému soudu v Praze**, se sídlem Praha 2, Spálená 6/2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 4. 5. 2020, č. j. 5 A 45/2020-11,

t a k t o :

I. Kasační stížnost se odmítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Nejvyšší správní soud obdržel dne 26. 5. 2020 kasační stížnost žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti shora označenému usnesení Městského soudu v Praze, jímž byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného – usnesení Městského soudu v Praze ze dne 15. 1. 2020, č. j. 68 Co 5/2020-315, pro nedostatek pravomoci soudu podle § 46 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“).

[2] Podle § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s., „[s]oudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen „správní orgán“).“

[3] Podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. „[n]estanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže soud o téže věci již rozhodl nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat.“

[4] Stěžovatel v projednávané věci podal u Městského soudu v Praze „žalobu“ proti rozhodnutí tohoto soudu vydanému v civilním řízení. Soudní řád správní nicméně nepřipouští, aby bylo správní žalobou napadeno rozhodnutí jiného (obecného) soudu

(srov. výše citovaný § 4 odst. 1 s. ř. s.), s výjimkou případů, kdy soud sám rozhoduje v oblasti veřejné správy. O takové rozhodnutí však v projednávané věci nejde, a především sám stěžovatel ani netvrdil, že by se o rozhodnutí v oblasti veřejné správy jednalo. Jakkoliv bylo podání stěžovatele učiněné u městského soudu označeno jako „žaloba“, je zřejmé, že v uvedených souvislostech se dle jejího obsahu o žalobu ve správním soudnictví vůbec nemohlo jednat, a toto podání tudíž ani nebylo „způsobilé“ řízení o žalobě zahájit. Bylo proto vhodnější, aby městský soud vyrozuměl o této skutečnosti stěžovatele toliko neformálním přípisem a věc bez dalšího odložil. Rozhodl-li však městský soud z důvodu procesní jistoty o odmítnutí stěžovatelovy „žaloby“ usnesením, poskytl mu tím určitý procesní „nadstandard“, který nicméně nemůže neexistenci návrhu jako jednu z podmínek řízení zhojit.

[5] Jestliže pak stěžovatel napadl takovéto usnesení kasační stížností, nelze na ni hledět jako na kasační stížnost podanou proti usnesení o odmítnutí návrhu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. (neboť o návrh se v případě jeho „žaloby“ vůbec nejednalo) a nutno ji hodnotit jako nepřipustnou ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona odmítl.

[6] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona, dle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. června 2020

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu